ANUL XI. No. 1275 — 6 PAGINI 6 LEI — Miercuri 29 Noembrie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Telefon direcție 3.26.60

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI și VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI.
Directori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon redacție și provincie 3.26.69
Telefon administrație 3.26.60

Momentul socotelilor

S'a consumat deci primul tur al campionatului. Fără pauză ca în alți ani, Duminecă va începe returul și lumea footballului nostru va continua să se agite.

Totuși e cazul să cerem o pauză de 24 ore și să recomandăm celor 16 grupări divizionare, să încerce să facă bilanțul.

Un bilanț simplu, nu unul complicat conform principiilor de contabilitate.

O socoteală „băbească" ajunge.

Și spre a le ușura misiunea le servim următorul criteriu de socoteală.

Grupările divizionare să adune cât au încasat net în șapte jocuri și să compare cu cifra care reprezintă bugetul echipei, fără să mai adauge cheltuelile generale ale unui club ca: echipamente, corespondență, indemnizații de transferare etc.

Constatarea pe care o vor face grupările — în marea lor majoritate — comparând cele două cifre, va fi pur și simplu alarmantă.

80 la sută din societățile divizionare sunt în deficit. Nu încape nici o îndoială asupra acestei afirmațiuni. Noi înțelegem prin deficit formula clasică și anume comparația nefavorabilă dintre venitul matchurilor și costul echipei. Știm că pierderile sunt acoperite de mărinimia unui mecena, subvenții, pantahuze sau alte venituri incerte. In mod normal însă, toate grupările sunt în deficit, ceiace înseamnă sau o proastă gospodărie sau necunoașterea elementarului principiu de economie sportivă, și anume: un regim profesional sănătos reclamă ca o echipă să producă necesarul pentru acoperirea propriului ei buget.

Acum după ce am semnalat efectul, să încercăm să stabilim cauzele.

Sunt oare rețetele Diviziei Naționale prea mici?

Nu, evident că nu. Față de standardul interesului pentru football, raportul cu rețetele cari se fac la matchurile de campionat național este cât se poate de exact.

Atunci?

In altă parte e cangrena. Bugetele grupărilor sunt prea mari. Sunt extraordinare chiar. Avem echipe cari costă numai jucătorii: 60—80 mii lei lunar. Nu e deci de mirare că nu se pot acoperi, cu rețetele — respectiv cotele — ce li se cuvin dela matchuri.

Ținând seamă de costul vieții, jucătorii din România, sunt mai bine plătiți ca cei din Ungaria, Austria și Cehoslovacia.

Sindelar nu câștigă mai mult de 6000 de lei lunar și câți jucători n'avem noi care refuză această sumă.

La salariile mari cari se plătesc astăzi, s'a ajuns prin neomenoasa concurență dintre cluburi. Prin ofertele demagogice cari s'au făcut pentru câștigarea lui x sau y, vedete lansate, s'a ajuns la pretențiile fabuloase.

Astăzi când se văd amenințate de deficite, grupările ar vrea să reducă salariile. Nu pot să facă acest lucru, căci jucătorul nu consimte și șantajează cu demisia.

Trebue totuși găsită o soluție. Altfel, grupările merg spre faliment.

In noul regulament de legitimare la care se lucrează, trebue introdus principiul salariului maximal. Anume: nici un jucător profesional nu poate primi salariu lunar mai mare de 3.000 de lei.

Și atunci concurența va înceta.

Cluburile vor avea timp și pentru alte probleme decât pentru goana după vedete sau teama că vor pleca.

Iar fondurile ce le-ar rămâne, ar căpăta o destinație mai sportivă: antrenori pentru îndrumarea celor ce vor să joace football.

LIS

Concursul dela Ljubljana a fost amânat

— Atleții români n'au mai făcut deplasarea —

Aseară, Federația Română de atletism a primit o telegramă din partea clubului Academic Primorje din Ljubljana prin care anunța că alergarea «Tek Ujedinenja» a fost amânată pentru 17 Decembrie.

In consecință, cei doi alergători români cari urmau să plece astăzi spre Jugoslavia, au rămas în București.

MIȘCHEL BROVN...

Spuneam Luni, în «Knockoutul boxului..» că una din cauzele leșinului mișcării pugilistice dela noi, au fost bursele boxeurilor.

Una dintre cauze.

Mai sunt firește și altele.

Oricât de multe ar fi însă, oricât de grave, și de incurabile, dacă s'ar găsi astăzi o nouă adversitate între doui boxeuri români, ca aceia dintre Spakow și Axioti care a făcut neîncăpătoare acum câțiva ani și Arenele și Circul, cred că boxul ar fi sa'vat.

Spectatorii ar năvăli din nou în Parcul Carol. Veniturile ar întrema din nou chimirurile organizatorilor. Și boxeurii ar eși din nou din cafenele, înlocuind braziliana și trente-sept-ul cu cadrilul antrenant și ceva mai productiv al matchurilor..

Ei bine, adversitatea aceasta a fost găsită. Provocatul este Axioti. Provocatorul, Mișchel Brovn (? !..).

Iar istoricul ei, mai senzațional decât un roman în fascicole de Gaston Leroux sau Maurice Leblanc, a fost imortalizat în 3 scrisori pe cari—pentru a rămâne posterității așa cum au fost concepute — le transcriem fără nici o modificare de stil sau de ortografie. Fără înfloriturí și fără comentarii.

Prima:

Stimate Domnule Alexandrescu,

Find informat că dumneata iești mainstru Campionului româniei George Acsiotti, Find eu însă până în prezent Bocser amator, Totuș am destul coraj a înfrunta elevul dv. întrun meci de bocs organizat de dumneavoastră Și de domnu Radu Otulescu. *(Iată deci recunoscută supremația de organizator a d-lui Ottulescu!. N. R).*

Sunt ferm convins că dv. Imi Veți da tot concursul la această gală organizată de dumneavoastră pentru a înfrunta un adversar ca George Acsioti.

Aștept un răspuns favorabil din Partea dumneavoastră.

Cu tot respectul,

MIȘCHEL BROVN

Retur: str. Vlad Dracu No. 31 Loco.

A doua:

Stimate Dle Otulescu,

Aveți Vă rog în vedere cerința mea care Ma făcut să apelez de câteva ori la Dv. Pentru un meci de Bocs cu elevul Mainstrului Petre Alescandrescu George Acsioti.

Sunt Elevul lui Titi Ortopan, Și posed tattică suficientă pentru a Ține piept adversarului care Vil cer. Dle Otulescu, vă rog nu mă lăsați și dațim tot concursul, pentru a se angaja meciul.

Aștept un răspuns favorabil din partea Dv.

Cu toată Stima

MIȘCHEL BROVN

Str. Vlad Dracu No. 31.

Crezând că a descoperit un om cu calități neexploatate, d. Ottulescu i-a scris, rugându-l să vină într'o seară la Tir. Ca să-l vadă.

Mișchel Brovn a venit.

Un vlăjgan osos, cu ochii sticloși, timid și anemic.

— Desbracă-te, i-a spus d. Ottulescu.

— Dece?

— Să văd ce știi!..

Mișchel Brovn s'a simțit însă, jignit.

— Nu vreau să-mi vedeți stilul, înainte de a boxa cu Axioti.

Și a plecat.

A doua zi, d. Ottulescu a primit pe hârtie roz, o nouă scrisoare din partea lui Brovn.

A treia:

stimate Domle Otulescu,

In caz de mă respingeți la cererea pe care Vo fac pentru un Angajament cu

GEF.

(Continuarea în pagina 2-a)

Astăzi, la Glascow, Scoția va întâlni Austria

Intre maeștri și elevi

Un match destinat să constitue un moment în istoria footballului

Există matchuri internaționale, a căror importanță privește întreaga lume a footballului.

Intre acestea am notat acum un an Austria-Anglia, în urmă cu 2 ani Argentina-Uruguay disputat la Buenos-Aires, în 1930 Italia-Ungaria, în 1928 Argentina-Uruguay disputat la Amsterdam și în sfârșit un Scoția-Anglia în orice an. Sunt matchuri cari nu aduc o simplă măsurare de forțe reprezentată de un scor. Intre acestea contează și partida Scoția-Austria, care se dispută astăzi la Glascow.

Scoția-Austria înseamnă o ciocnire între două forțe ale footballului, între două țări a căror caracteristică de joc nu se deosebește și permite constatarea că e vorba de o întrecere între maestru și elevi.

Pentru a demonstra acest caracter al matchului, e necesară o succintă incursiune în trecutul footballului.

Asupra originei sportului cu balonul rotund, nu încape nici o îndoială.

Stampila «made in England»... pe care o poartă e autoritară și reală...

Leagănul footballului este Anglia, oricât ar încerca italienii să dovedească prin documente și reconstituiri,... că au practicat acest sport înaintea englezilor...

Footballul n'a rămas în forma în care l-au conceput englezii. In evoluția regulilor acestui joc, fiecare țară britanică a marcat aportul ei.

Penaltyul a fost în 1882 o inovație irlandeză, iar lovitura liberă pentru toate greșelile a fost adoptată în urma unei propuneri scoțiene.

Dar aportul Scoției a fost mult mai mare. Ea a adus jocul de combinații, a adus în football o notă de subtilitate și rafinament, care mai târziu a însemnat adoptarea tacticei în football.

La frumusețea atletică concepută de englezi, scoțienii au adus contribuția inteligenții.

Infrumusețând footballul, au creiat o estetică a jocului, oferindu-i posibilitatea de a fi un agreabil spectacol.

Astfel a prins rădăcină faimosul «scotland style», de care englezii vorbesc ca de ceva exotic.

Și nu e de mirare că scoțienii joacă footballul cel mai frumos și cel mai rafinat. Că un Dean, Jack sau James sunt considerați ca savanți în football și echipe ca Glascow Rangers, Celtic sau Morthervell sunt uzine cari funcționează, după un plan precis și cu o tactică pozitivă.

ZISCHEK

Există deci un joc specific scoțian, având trăsături bine definite.

Acest joc a fost exportat. N'a prins însă peste tot. De pildă în Europa Continentală, jocul scoțian a prins numai în Austria. Aceasta din două considerente.

1) Temperamentul austriacului, mai ales al vienezului e foarte asemănător cu al scoțianului. Și adaptarea la un anumit stil în football este numai o chestiune de temperament.

2) Pionierii footballului austriac au fost scoțieni. După cum la București primii jucători, au fost cei câțiva englezi aduși la noi de interesele diferitelor întreprinderi industriale, tot astfel în Austria au fost scoțienii, aduși de aceleași interese.

Primii antrenori în Austria au fost scoțienii și firesc era ca școala scoțiană să prindă serioase rădăcini în țara lui Sindelar, Zischek et Co.

Intre footballul scoțian și cel austriac, există o formidabilă analogie ca între un profesor și un bun elev.

Iată deci în ce constă interesul special al matchului de mâine, care constitue o răfuială între maestru și discipol...

Austria va juca în formația: Platzer; (F. A. C.); Sesta (W. A. C.), Nausch (Austria); Wagner (Rapid), Smistic (Rapid), Braun (W. A. C.), Zischek (Waker), Spechtl (Austria), Sindelar (Austria), Binder (Rapid), Schall (Admira).

Scoția va prezenta echipa: **Kennaway (Celtic); Andersson (Heart of Midlothian), Mc. Gonagle (Celtic); Meikljonn (Glascow Rangers), Watson (Blackpool), Brown (Glascow Rangers; Ogilvie (Mortherwell), Bruce (Middlesborough), Fadyen (Mortherwell), Phail (Rangers), Duncan (Derby).**

Un pronostic e foarte greu de dat. Nici nu e prea interesant.

Acum 2 ani, Scoția a pierdut în fața Austriei cu 5—0. Dar rezultatul acesta nu poate determina un pronostic pentru astăzi.

Atunci nu făcea parte din echipa Scoției, nici un jucător dela Celtic și Glascow Rangers și apoi echipa Scoției în luna Mai, într'o călătorie de agrement nu înseamnă mare lucru.

Iată deci argumente pentru imposibilitatea unui pronostic rațional.

b.

Succesul unei... intervenții

Nu de mult am relevat în aceste coloane rezistența pe care o opunea directorul școlii superioare de comerț din București, d. Dem. Rădulescu, ministerului Instrucțiunii publice cu privire la aplicarea unei decizii foarte interesante. Era, după cum desigur vă amintiți, vorba de introducerea educației fizice în școlile comerciale, lucru de care d. Rădulescu nu prea vroia să știe. Și asta din motive pe cari le-am relevat în două articole consecutive (o vitrină doldora de cupe, lipsa fondurilor pentru plata unui profesor de educație fizică, insuficiența orelor și pe ici pe colo puțintică aversiune pentru sport...). Am insistat pe cât am putut și am demonstrat pe cât ne-am priceput, că problema nu e tocmai atât de simplă și că, cel puțin de data aceasta, dispoziția ministerului trebue ținută în seamă.

Azi avem mulțumirea sufletească de a constata că intervenția noastră n'a fost timp pierdut, nici pentru noi, nici pentru cetitorii noștri, nici nici pentru elevii școalei superioare de comerț și — din fericire — nici pentru d. director Rădulescu. Pentrucă, urmând sugestiile noastre,— brutale adesea — dar cinstite, d. Rădulescu a hotărât să renunțe la o intransigență fără sens și a angajat un profesor de educație fizică pentru școala superioară de comerț al cărei director are cinstea să fie.

Și pentru a satisface o legitimă curiozitate a cetitorilor cari au urmărit desfășurarea ostilităților, ținem să numim și pe fericitul titular al catedrei nou înființate: el se numește Mișu Ionescu, și este licențiat al Institutului superior de educație fizică din București.

Totodată anunțăm că se și predau cursurile de educație fizică, de două ori pe săptămână deși programul școlii respective este atât de aglomerat.

Nu ne atribuim nici un fel de merit pentru această izbândă profesională. Ci găsim că este, din contra, locul să felicităm pe directorul care a renunțat cu dragă inimă la o prejudecată, atunci când a fost convins de netemeinicia ei...

L. ROȘIANU

Dictatura d-lui Caracostea

Acest titlu a fost des utilizat de-o parte a presei sportive și credem că concluziunile severe la care au ajuns unii confrați, se datorau în primul rând ușurinței cu care s'au informat asupra acestei chestiuni.

Ce s'a întâmplat în fapt? Adunarea generală a federației române de rugby, alarmată de ultimele eșiri nesportive ale unor jucători și față de indulgența organelor de conducere a luat, cu unanimitate de voturi, deciziunea de a încredința pe timp de un an d-lui Caracostea, greaua sarcină de a judeca singur și în ultimă instanță toate cazurile de indisciplină și brutalitate ivite pe terenul de joc.

In primul moment trebue reținut că înșiși cluburile, în unanimitate și-au impus acest sistem de judecată. Ar fi suficient acest argument pentru a risipi nelămurirea a celora cari se îndoesc asupra eficacității și legalității noii instanțe. Când eu îmi aleg judecătorii mei, nimeni altul nu poate să se mai amestece și nici să mai judece oportunitatea măsurii. Dacă acest sistem ar fi fost impus cluburilor, atunci chestiunea ar fi fost alta.

Să trecem însă peste acest prim și suficient argument și să judecăm lucrurile la lumina practicei.

Inainte, orice caz de indisciplină se judeca de Biuroul federal pe baza foii de arbitraj. Nu se ascultau martori și Biuroul compus din 5 membri ai diferitelor cluburi aplica sancțiuni în funcție de interesul clubului sau cluburilor pe cari le reprezentau. Un exemplu: Era dat în judecată un jucător al clubului X și acest club avea peste o săptămână un match greu. Atunci se aplica pedeapsa, sau câteva cluburi reprezentate în Biurou aveau interesul ca clubul X să câștige, atunci jucătorul fiind un element de valoare, era absolvit, spre a putea juca.

Am dat un singur exemplu din multiplele operațiuni de culise practicate în această direcție.

Ce face azi d. Caracostea?

A judecat un caz. A ascultat pe acuzați, pe arbitru, martori și a dat o hotărâre de nimeni influențată.

Și atunci, dacă și în practică sistemul e preferabil, de ce să-l criticăm?

D. Caracostea a fost solicitat de «toate» cluburile să îndeplinească această ingrată sarcină care cere pierdere de timp și bătae de cap.

A acceptat o rugăminte a cluburilor și iată că se găsesc critici. Chestiunea se pune ca și în viața civilă. Doi oameni convin asupra unui judecător. Este admisibil să vie un al treilea și să nu le permită acest lucru? Nu.

Mai ales că acest nou sistem de judecată e mai bun și mai eficace, deoarece nu intervin «sforile» cari au denaturat până acum toate hotărârile judecătorilor.

R. V.

Scrisori din Franța

Georges Carpentier reintră...

In goană după vedete, Jeff Dickson desgroapă morții... Criza boxului francez și nouile intențiuni ale promotorului dela «Palais des Sports»

PARIS (Corespondență particulară). — Am arătat nu de mult că boxul francez a ajuns la punctul culminant al crizei. Depresiunea se resimte, de altfel, pe toate ringurile europene, însă efectele ei sunt mult mai simțite la Paris, unde animația pugilistică a atins culmi nebănuite în ultimii ani. Cine n'a trăit cel puțin o lună în capitala Franței pe vremea când boxul trona peste toate celelalte sporturi, nu-și poate da seama de proporțiile dezastrului actual. Nu era săptămână în care zeci de mii de oameni să nu fie agrenați în freamătul obișnuit al marilor reuniuni. Și nu era reuniune în care să nu figureze în fruntea afișului o mare vedetă europeană, din Franța sau de aiurea.

Astăzi e liniște aproape deplină. Pentrucă ceiace oferă, cu regularitate, de altfel, Wagramul sau Centralul, nu înseamnă absolut nimic în raport cu ceiace a fost în trecutul apropiat.

ȘOMEURI DE TOATE NAȚIILE

Parisul, care devenise la un moment dat Mecca pugilismului european, a fost punctul de atracție pentru toți acei cari țineau să intre notorietate și să-și fructifice rapid calitățile fizice. Și astfel s'au strâns în capitala Franței sute și mii de boxeuri de toate națiile.

Mulți din aceștia, au făcut, e drept, treabă frumoasă, la început. Alții au rămas șomeuri din chiar ziua sosirii, iar acum toți sunt o apă. Nimeni nu mai găsește angajament, pentrucă nici măcar boxeurii francezi nu mai pot trăi din box. Așa că iluziile le-au fost spulberate deopotrivă, deși se părea că elementele cu reale calități pot oricând să-și câștige existența pe ringul parisian. Situația este atât de proastă, încât boxeuri cari nu iscăleau acum un an angajamente sub 5000 franci, ar fi astăzi arhimulțumiți dacă li s'ar oferi posibilitatea să urce scările ringului pentru o sumă de zece ori mai mică.

Cauza acestei degringolade este desigur cunoscută. O voi reaminti, totuși, pentru a putea face o interesantă legătură cu nouile proecte ale lui Jeff Dickson. Ea este în câteva cuvinte următoarea:

Dispariția vedetelor franceze, cari au realizat prin performanțele lor cea mai mare emulație pentru boxul francez. **Au decăzut aproape instantaneu: Huat, Pladner. Gandon, Young Perez și toți ceilalți cari anunțați în fruntea afișului erau chezășia unor săli pline la «Palais des Sports». Nici un alt element n'a răzbit ca aceștia în celebritate, așa că, lipsit de principalul mijloc de emulație, boxul francez a juns în situația deplorabilă de azi.**

NOUILE PLANURI ALE LUI DICKSON

Asta nu înseamnă însă că marele promotor francez s'a dat bătut. El reușise să redreseze pugilismul patriei sale adoptive, prin mijloacele sale personale, așa încât nu putea privi impasibil la degringolada care îi cășuna lui însuși pierderi materiale imense. Și de aceia a reluat — se pare — calea inovațiilor de lovitură, adică aplicarea principiului strict american: «când n'ai vedete, inventează-le». Și, pentru o minte a, geră ca cea a lui Dickson, invenția este un lucru din cele mai ușoare. Numai că de data aceasta pare să fi dat greș din toate punctele de vedere, pentrucă într'o bună dimineață Parisul s'a trezit cu

REINVIEREA LUI CARPENTIER

Intr'adevăr, orice se putea aștepta dela fecunda imaginație a lui Dickson. In nici un caz scoaterea din naftalină a lui Georges Carpentier, care a fost fără îndoială unul din cei mai mari boxeuri al lumei. Și pe care francezii nu l-au uitat, mai ales că însuși Carpentier a avut grija să le țină trează atențiunea printr'o activitate prodigioasă, bineînțeles, în afara ringului. Și nu se putea aștepta publicul francez la această reînviere, pentru simplul motiv că idolul de altă dată nu mai are astăzi nimic, dar absolut nimic, comun cu boxul.

Căci nu trebue să se uite că fostul campion mondial la categoria semi-grea, are astăzi aproape 40 ani (exact 39). Adică o vârstă de bunic nu de boxeur care urcă din nou ringul după 7 ani de odihnă (vorba vine, pentrucă în acest răstimp Carpentier a făcut pe dracu'n patru pentru a se îmbogăți).

Și, apoi, nu trebue să se uite nici viața pe care a dus-o fostul campion dela abandonarea boxului și până astăzi. Trăind într'o lume spe

(Continuarea în pagina II-a)

Japonia în fruntea natației mondiale

Intr'un singur concurs la Tokio s'au bătut 6 recorduri ale lumii

Pe zi ce trece atleții japonezi se impun cu autoritate, atrăgând asupra lor, atenția întregei opinii sportive.

Ei fac progrese uriașe în toate ramurile și-și mențin forma, indiferent de prețul cerut de acest lucru. Extrem de sârguincioși, ascultători ai sfaturilor maeștrilor lor, convinși de importanța sporturilor și conștiincioși până la exagerare, toți se întrec în a realiza performanțe deadreptul senzaționale.

După ce au uimit o lume întreagă cu progresele înfăptuite în toate domeniile de activitate omenească și sportivă, niponii s'au pus cu nădejde pe lucru, țintind să formeze o pleiadă de buni înotători.

Roadele muncii lor nu au întârziat să se arate și, cu prilejul ultimei olimpiade, japonezii au reușit un nou tur de forță, reprezentanții lor figurând admirabil în toate probele oficiale.

Toți, tineri între 14 și 19 ani, înotătorii japonezi au arătat anul trecut că voința și conștiinciozitatea sunt două noțiuni cari trebue să primeze în sport, iar anul acesta au confirmat excepționala valoare arătată în momentul consacrărei lor.

Beneficiind de avantajul de a putea înota în tot timpul celor 12 luni ale anului, au pornit o cruciadă de doborâre a recordurilor și, în ultimele luni, eforturile lor au fost încununate de cel mai desăvârșit succes

Nu mai departe decât acum câteva zile, la Tokio, înotătorii și înotătoarele japoneze, au doborât șase recorduri mondiale.

Astfel Takemura a înotat 50 metri stil liber în 26 secunde; Makino a acoperit 400 metri stil liber în 4 min. 46 sec. 8/10 și Kuyokava a parcurs pe spate 400 metri, în 5 min. 30 sec. 4/10.

Inotătoarele nu au fost nici ele mai prejos. Astfel d-ra Majohata a înotat, pe piept, 200 metri, în 3 min. 4/10 și apoi 400 metri, acelaș stil, în 6 min. 24 sec. 8/10. In fine, tot d-ra Majohata a bătut și recordul pe 500 metri pe piept, parcurgând distanța în 8 min. 3 sec. 8/10.

Performanțele reușite de înotătorii japonezi, vorbesc dela sine și califică pe realizatorii lor drept fruntași ai natației mondiale. *r.e.d*